

# דעם רבינ'ס

# עניכט



איינערע קינדער זאלט איר מודיע זיין  
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

## דער ריינער קוואל

### עליך נפל חובת היום

יעצט ווען מיר שטייען אין די פּרשיות פון שמות ביז משפטים, די תורה דערציילט אונז די שעבוד פון מצרים די גאולה, מכות און מתן תורה איז צייט צו פּרעגן פון ענך קינדער א פראגע.

האט איינער פון אונז אמאל אריינגעטראכט ביים דאווענען וואס מען זאגט ביי שחרית יעדן טאג. עס איז דא א פסוק, ותרא את עני אבותינו במצרים ואת זעקתם שמעת על ים סוף (נחמיה ט, ט) אז דער אויבערשטער האט געזען די פלאג פון אונזערע עלטערן אין מצרים און זייערע געשרייען האסטו

געהערט ביים ים סוף איז דער פסוק ממשיך ותתן אות ומפתים בפרעה ובכל עבדיו ובכל עם ארצו פארוואס? פי ידעת פי הזידו עליהם, דורכדעם, ותעש לה שם כהיום הזה (נחמיה ט, י) - כביכול האסט זיך געמאכט א נאמען אזוי ווי דער היינטיגער טאג.

וואס איז פשט פון די פסוקים וואס מיר זאגן יעדן טאג, א מענטש קען דורכגיין זיבעציג יאר דעם פסוק און קיינמאל זיך נישט אפשטעלן: "וואס זאג איך דא?".

לאמיר זען וואס ר' נתן זאגט אויף דעם פסוק, אין הלכות קריאת התורה הלכה ו' אות ט"ו. שרייבט ער אזוי: "ווער עס וויל רחמנות האבן אויף זיך און טראכטן פונעם אונטערשטן תכלית הנצח, זיין

תקנה איז, אז ער וויאזוי ער שטייט און גייט, אזוי ווי ער איז, יעדער איינער אין זיין מדרגה בגשמיות און ברוחניות ווי ער געפינט זיך, דארף ער ביי זיך אין קאפ אזוי ווי א נייע בריה ממש - א פריש געבוירן קינד! אזוי ווי מיר זעען אין שלחן ערוך און אלע פוסקים ברענגען דאס, אז מען דארף מאכן ברכת השחר, פארוואס!

ווייל דער מענטש איז געווארן א נייער בריה - ניי-געבוירן. מיר מאכן די ברכה המחזיר נשמות לפגרים מתים, שלא עשני גוי, הנותן ליעף כח, אלע ברכות זענען אויף אויף די נשמה וואס האט זיך פריש באנייט אין דעם איד.



באנייט אין דעם איד. יעדעס קינד, יעדער בחור, יעדער איד דארף זיין עבודה זיין אינגאנצן ניי יעדער איד, אזוי ווי ער איז ווילאנג דער אידישער נאמען ישראל איז נאך אויף אים, מאכט ער יעדן טאג עטליכע מצוות. ער טוט אן ציצית, תפילין, ער זאגט ברכות, קריאת שמע, ער דאוונט, אסאך אידן זאגן תהלים, מער לערנט אביסל/אסאך תורה.

דעריבער דארף מען זיך מישב זיין אז דעם טאג ווי איך געפין זיך יעצט איז נאך קיינמאל נישט געווען אויף דער וועלט און ס'וועט קיינמאל נישט זיין, די עבודה וואס איך דארף דינען דעם באשעפער

אין דעם טאג איז ניי אינגאנצן. נאר דו איד, וואס שטייט היינט-צו-טאג אין דעם דור דארף עוסק זיין אין דעם מצוה.

עס איז דא א תפלה אין שיעורי ציון 'פי עליה נפל חובת היום', אויף די איז געפאלן די עבודה פונעם היינטיגן טאג. אפילו א מענטש ווייסט ביי זיך אז ער איז נישט ווי עס דארף צו זיין, ער איז דורכגעפאלן מיט עברות און פגמים מיט-דעם-אלעם, דער היינטיגער טאג איז ניי אינגאנצן!!

אפילו דער שוואכסטער איד וואס שטעלט זיך יעצט דאווענען אדער לערנען, גרויסט ער מיט עס דעם באשעפערס נאמען, וואס די עבודה קען נישט מאכן קיין שום מלאכה און שרף אפילו די גרויסע נשמות וועלכע זענען שוין אין גן-עדן העליון קענען נישט משלים זיין די עבודה וואס דער פשוטער איד קען, אזוי ווי דער פסוק זאגט 'לא המתים יהללו קה' א מת איז שוין פטור פון מצוות.

דערפאר זאגט דער פסוק כי ידעת כי הזידו עליהם,

דורכדעם, ומעש לך שם כהיום הזה, מיט דעם וואס די מצריים האבן געפייניגט און געמושטשעט די אידן און אריינגעלייגט אין אזא ביטערן גלות, דורכדעם איז דער אויבערשטער גרויס געווארן ווען די אידן זענען ארויס פון מצרים. אזוי אויך היינט, וואס מער דער יצר הרע פייניגט און שטארקט זיך אויפן מענטש מער און מער, אז דער מענטש איז שטארק ביי זיך און פארלאזט זיך אויף דער כח פון די צדיקים ווערט אלעס איבערגעדרייט לטובה און דער אויבערשטנס נאמען ווערט געגרויסט פיל מער.

זאל דער אויבערשטער העלפן אז אזוי ווי אין מצרים איז דורך דער שעבוד געגרויסט געווארן השם יתברך'ס נאמען, דורך די ביטערניש איז געווארן א גאולה, זאל שוין היינט אויך מקוים ווערן דער פסוק, כימי צאתה מארץ מצרים אראנו נפלאות (מכא ג, טו) בכח דער צדיק וואס האט געזאגט אז ער איז א 'פלא גדול' זאל מען שוין בקרוב זוכה זיין צו די גאולה שלמה בהתגלות מלכות שמים לעיני כל, אמן ואמן.

# איין אעשה'לע



וואס וועט זיין ווען מען וועט שוין האבן געלט? אה, די גליק וועט באטרעפן. מען וועט קענען קויפן אלעס וואס מען דארף אן צו טראכטן אפילו איין מינוט.

אה, ווי געפעלט דאס אייך? איך האב געוואלט מיטטיילן א נקודה וואס מיר

האבן זיך געלערנט נישט לאנג צוריק.

ביי אונז אינדערהיים האט קיינמאל נישט געהערשט קיין ברייטקייט, אבער מיר קיינער האבן דאס קיינמאל נישט עכט געשפירט, מיינע עלטערן האבן זיך געפלאגט אונז צוצושטעלן אונזערע נויטיגע געברויכן וואס עס פעלט זיך אויס. יעדע שבת און יום טוב ווערט געפראוועט מיט א ברייטקייט און שמחה.

א האלבע יאר צוריק האבן מיר זיך געצויגן צו א נייע געגנט און מיינע די עלטערן האבן צובאקומען נאך עטליכע הכנסות מיר האבן זייער געהאפט אז

ס'וועט ווערן א ברייטקייט. נישט אז די עלטערן טיילן מיט מיט אונז אלע זייערע פינאנציעלע החלטות נאר צווישן די שורות האבן מיר אויפגעכאפט אז סיי דער טאטע און סיי דער מאמע האבן באקומען א גוטע ארבעט וואס דארף אריינברענגען הרחבה אין שטיב. אבער צו

אונזער וואונדער האבן מיר די לעצטע שטיק צייט געשפירט אן ענגשאפט ווי קיינמאל פריער. די עלטערן האבן אונז אפילו אפן געזאגט ווען א קינד האט געבעטן עפעס געלט, "שעפעלע, געלט האט מען וויפיל דער אויבערשטער וויל און נישט וויפיל מען פארדינט, יעצט קען מען זיך דאס נישט ערלויבן..."

איין טאג האט אונז דער טאטע גערופן אויף אן אסיפה און אונז געמאלדן אז געענדיגט, מען קען מער אזוי נישט אנגיין. וואס איז? דער טאטע האט אונז

מיטגעטיילט אז אין די לעצטע שטיק צייט האט ער פארדינט מער ווי סיי ווען אבער גלייכצייטיג האט ער ארויפגעלייגט חובות מער ווי ער געדענקט אין זיין לעבן. די געלט האט פשוט נישט געהאט קיין סימן ברכה. עס זענען געווארן לעכער פון אלע זייטן מיט הוצאות וואס ער האט זיך נישט געראכטן.

"מער וועט מען קיין קרעדיט קארד נישט נוצן!" האט ער אויסגערופן. "יעדעס מאל מען וועט

דארפן געלט ווען מען בעטן דעם אויבערשטן."

אזוי אויך האבן מיר זיך אראפגעזעצט און אויסגעערעכנט אלע הוצאות פון שטוב און איינגעטיילט לויטן וואך. מיינ טאטע האט אונז מסביר געווען אז מען דארף נישט אריינגיין יעצט אין קארגשאפט אדער תאוות ממון, נאר פשוט

טראכטן איידער מען קויפט עפעס. קודם מאכט מען א תפלה און א ישוב הדעת צו מען דארף דאס טאקע האבן? דערנאך קען מען זיך בארעכענען וואס איז וויכטיג און וואס ווייניגער? און אויב איז אויסגעקומען אז מען קען זיך נישט ערלויבן עפעס, מיינט דאס נישט אז מען מוז אויפגעבן אויף דעם געברויך נאר מען דארף פשוט מאכן מער תפלות.

קוים די ערשטע וואך וואס מיר האבן אנגעהויבן מיט דעם, האט זיך שוין אנגעזען א הרחבה. די געלט האט פשוט געהאט א פלי אין וואס עס זאל חל זיין.

דער הייליגער רבי זאגט אז פון אויבן קומט א גאנצע צייט שפע, כדי די שפע זאל אריינצוקומען צו אונז אין שטוב דארף מען פארמערן תפלות דאס עפנט די רערן עס זאל אריינריינען צו אונז.

מיטן רבי'נס עצות קען מען אדורך גיין די וועלט אסאך רואיגער, ווייל א לעבן מיט אמונה איז גאר עפעס אנדערש.





בְּיַד רַבֵּי נְתָנָא בְּבִיעוּת

# #23 אונטערזעגנס

אין קורצן פון פריער:

רבי נתן האט זיך זייער מצר געווען אז ער האט נישט געקנטע זיין ביים רבי'ן אויף סוכות. מוצאי יום טוב לאזט ער זיך ארויס מיט א גרופע חסידים קיין ברסלב. ווען די אנדערע חסידים געזעגענען זיך זאגט דער רבי צו רבי נתן אז ער וויל נאך פארברענגען מיט אים און ער בלייבט ארונטער.

זיין שווער האט געפלאנט פאר רבי נתן א נסיעה קיין בארדיטשוב ארויסצופארן תיכף אסרו חג אינדערפרי צו איינהאנדלען סחורה. און רבי נתן זיצט נאך אין ברסלב...

אצינד ליינט ווייטער:

שמועסנדיג מיטן רבי'ן, האט רבי נתן דערציילט איבער דער מנין וואס דעם רבי'נס חסידים האבן צאמגעשטעלט אין נעמירוב און דער רבי האט זייער הנאה געהאט דאס צו הערן. דערביי האט דער רבי אנגעהויבן צו איבערחזרן די תורה וואס ער האט אים געזאגט אין די פריערדיגע נאכט, וואס רעדט זיך פון מצוות סוכה. אין די תורה טוט דער רבי ערקלערן אז דער ענין פון סוכה איז אין די זעלבע בחינה ווי תפילות וואס א איד

דאווענט מיט אלע כוחות, און דאס איז מסוגל פאר קינדער.

הערנדיג די דאזיגע רייד איז רבי נתן זייער איבעראשט געווארן. קוים עטליכע וואכן וואס ער האט זיך באקענט מיט'ן רבי'ן און שוין ווייסט דער רבי אלעס וואס ער מאכט מיט, ווען ער האט נאך ניטאמאל דערציילט פאר'ן רבי'ן אז זיינע קינדער האלטן זיך נישט ביי אים. שוין כמעט צען יאר. צען לאנגע יארן פון דער חתונה וואס ער האט נישט קיין קינדער!

## א פדיון פאר זרע של קיימא

יעצט אז רבי נתן האט געזען אז דער רבי ווייסט אלעס און ער האט אויפגעברענגט דעם ענין, האט ער זיך זייער אויסגערעדט אויף זיין צער.

”אויף דעם דארפסטו געבן א פדיון,” האט דער רבי געזאגט. און רבי נתן האט געענטפערט אז ער האט סיי וויי געפלאנט צו שענקען א מתנה פאר'ן רבי'ן.

”דאס אז דו ביסט מיין חסיד,” האט דער רבי געענטפערט, ”איז עפעס וואס איך וואלט דיר געדארפט צאלן דערפאר, ווי דער זוהר לערנט: 'וואויל איז דער וואס ברענגט די

דער רבי האט אריינגעבלאזן אין זיין גייסט האט אים נישט געקענט ערלויבן זיך אפצורייסן פון דעם ארט.

דער רבי האט מרגיש געווען זיינע געדאנקען און אים געזאגט: יעצט דארפסטו ווייזן אז דו האסט אויך קונה געווען דעם צווייטן חלק פון עבודת השם - בקי בשוב; זיך צו שטארקן אין שווערע מינוטן. דו מוזט אהיימגיין.

רבי נתן איז נאך געווען אנגעטון אין בגדי יום טוב און ער האט זיך געשעמט אזוי זיך צו דרייען איבער די גאסן. דער רבי האט אים גע'עצה'ט אז ער זאל ארויספארן שפעט נאכמיטאג אזוי וועט ער אנקומען אין נעמירוב בינאכט ווען די גאסן זענען שוין טונקל (אן קיין גאס לעמפ וואס זאל באלייכטן די טונקלקייט פון דער נאכט...)

רבי נתן האט מיטגעטיילט מיט'ן רבי'ן איבער דער געפלאנטע נסיעה קיין בארדיטשוב. ער האט זיך פארגעשטעלט אז די אנדערע סוחרים זענען שוין לאנג ארויסגעפארן וואס דאס וועט נאך צולייגן אויל צו דער פייער ארום אים. מען וועט אים זיכער נישט מוחל זיין אויף דעם וואס ער איז אנטרייען געווארן אנשטאט צו פארן פאר מסחר.

"ווער ווייסט?" האט דער רבי אים בארואיגט. "אפשר האבן זיי געהאט סיבות וואס צוליב דעם זענען זיי נאכנישט געפארן?"

ווייטע, נאנטער צום באשעפער, אבער פאר קינדער דארפסטו מיר געבן א פדיון."

דער רבי האט אים פארגעשלאגן צו ברענגען זעקס בענקלעך, קעגן דעם ו' וואס טוט באהעפטן די אויבערשטע טייל און די אונטערשטע טייל פון דעם אות ע'; לויט די תורה וואס דער רבי האט געזאגט שבת שובה. (פארשטייט זיך אז רבי נתן האט טאקע געברענגט די זעקס בענקלעך און במשך די יארן איז ער געהאלפן געווארן מיט זעקס קינדער - פינף זון און איין טאכטער. רבי נתן האט זיך שפעטער אויסגעדרוקט, "ווען איך וואלט געוואוסט אז די צאל קינדער איז געוואנדן אינעם סכום בענקלעך פונעם פדיון, וואלט איך געברענגט צוועלף בענקלעך!")

דערנאך זענען זיי אריין צום רבי'ן אין שטוב צו עסן די אסרו חג סעודה. נאך דער סעודה איז שוין געווען העכסט צייט פאר רבי נתן אהיימצוגיין. ער האט זיך שוין גענוג לאנג פארזוימט בסוד סודות. זיין פלאן איז געווען אז פארטאגס זאל ער שוין זיין צוריק אין שטוב און דא איז שוין טיף אריין אינעם טאג און ער געפונט זיך נאך אין ברסלב מיט'ן רבי'ן. וואס טוט זיך מיט די געפלאנטע נסיעה קיין בארדיטשוב? אה, רבי נתן קלערט נישט פון דברים של חול. ער איז אצינד אין אן אנדערע פלאנעט. עס גליסט זיך אים בכלל נישט זיך צו געזעגענען פונעם רבי'ן. די ווארעמקייט וואס



# געווארן א רבי בני רבי צבי הורוויץ

דער הייליגער רבי איז ארויסגעגאנגען וואוינען צום שטאט מעדוועדיוקע ביי אכצן יאר. יענעם צייט האט מען צוגענומען פון רבי'ן זיין חדר מיוחד, איז דער רבי דאן ארויסגעגאנגען פון זיין שווער'ס שטוב. ביי אכצן יאר איז ער שוין געווארן א רבי.

דארט אין שטאט מעדוועדיוקע, האבן אנגעהויבן מקורב ווערן צום רבי'ן די גרויסע תלמידים, ר' אהרן דער רב פון ברסק, ר' יודל, דער טירהאוויצער מגיד, זיי זענען אלע מקורב געווארן צום רבי'ן אין די יארן. וואס ס'האט זיך אנגעהויבן פון נאך צוואנציג יאר פון רבי'נס לעבן, אין די תק"ו יארן.

דער רבי איז אלט געווען - ווען ער איז געפארן אויף ארץ ישראל - זעקס און צוואנציג יאר, און דאס וואס מיר רעדן איז נאך געווען אסאך פאר ארץ ישראל, דער רבי איז דעמאלטס אלט געווען צוואנציג יאר אדער איין און צוואנציג יאר, איז שוין דער רבי דעמאלטס געווען אזוי גרויס אז ער האט שוין מקרב געווען אזעלכע גדולים.

איינער פונעם רבי'נס נייע תלמידים איז געווען א תלמיד ביי רבי פנחס קאריצער, זיין נאמען איז אויב באקאנט, ר' יודל - ער איז געווען א תלמיד ביי ר' פנחס קאריצער. ר' פנחס קאריצער איז נפטר געווארן יאר תקנ"א, און ביז דעם יאר איז ר' יודל געווען א תלמיד ביי ר' פנחס קאריצער, נאכדעם איז ער געווארן מקורב צום רבי'ן, און ער איז געווען עלטער פונעם רבי'ן מיט 'פפפצן יאר'. דער ר' יודל איז אלט געווען דעמאלטס זעקס און דרייסיג צו זיבן און דרייסיג יאר, און דער רבי איז געווען א יונגערמאן פון איין און צוואנציג - צוויי און צוואנציג יאר, און ביי די יארן זעט זיך גוט אן א חילוק פון צוויי

און צוואנציג ביז זיבן און דרייסיג - דערקענט מען גוט! דער רבי האט זייער אסאך געפאסט, אין איין יאר האט דער רבי געפאסט אכצן מאל פון שבת צו שבת' - אין איין יאר! יא, איז ער געווען אויסגעדארט און אויסגעטרוקענט - אן יונגערמאן איז ער געווען, און ר' יודל איז געווען א רבי אין דאשיב, פון ר' יודל איז דא אסאך צו רעדן!

דער עיקר איז אז דער ר' יודל איז מקורב געווארן צום רבי'ן! ווי קען מען דאס פארשטיין?! אז א מענטש וואס איז געווען א תלמיד ביי ר' פנחס קאריצער, וואס ר' פנחס קאריצער איז געווען ווייסן מיר דאך אז דער רבי האט געזאגט אויף אים: "אז ער איז געווען א שטיק צייט א 'חד בכרא'!" דער רבי האט געזאגט צו ר' יודל'ען; "וואויל זענען די אויגן וואס האבן געזען ר' פנחס'ן!" ר' יודל איז דאך געווען זייער א תלמיד - "וואויל זענען די אויגן וואס האבן געזען ר' פנחס'ן!"

קען מען דאך פארשטיין ווי אזוי ער האט דערקענט דעם רבי'ן! ער האט אזוי דערקענט דעם רבי'ן אז ער האט געזאגט: "ווי קען מען זיין פון א רבי'ן אזוי ווייט?! ר' יודל ער האט געוואוינט אין דאשיב, דאשיב איז לעבן אומאן, און צום שטאט מעדוועדיוקע איז דאס ווייט, האט ער געזאגט: "ווי קען מען זיין אזוי ווייט פון א רבי'ן?! איז ער ארויס וואוינען קיין מעדוועדיוקע, און ער האט געוואוינט מיט'ן רבי'ן אין איין שטאט, און ער פלעגט אריינגיין צום רבי'ן יעדן טאג!

ר' יודל פלעגט אלע יארן פארן קיין אומאן אויף ראש

וואכן, און יעדן טאג איז ער אריינגעגאנגען צום רבי'ן, צו רעדן מיטן רבי'ן!  
 האט דער 'בעל דבר' געמאכט אזא מין געשעפט, [ער האט אונטערגעשיקט איינעם] וואס רעדט 'לשון הרע' מיט א 'רכילות' - איז אריינגעקומען איינער צו ר' יודל'ען, און זאגט אים; וואס גייסטו אלעמאל צום רבי'ן?! דער רבי וויל דיר נישט ליידין! אלע טאג גייסטו אריין צום רבי'ן?! דער רבי וויל דיר נישט ליידין!! - ס'איז באמת געווען א שקר.

המשך קומענדיגע וואך בעז"ה

השנה - נאכן רבי'נס הסתלקות, פלעגט ער פריער פארן קיין ברסלב, און ער פלעגט דערציילן זיין סיפור וויאזוי ער איז נתקרב געווארן צום רבי'ן פאר ר' הירש לייב דעם רב פון ברסלב.

האט ער אים דערציילט ווי אזוי זיין התקרבות איז צוגעגאנגען, אז נאך איידער ער איז ארויס קיין מעדוועדיווקע וואוינען, איז ער אפגעזעצן פינעף - זעקס וואכן אין מעדוועדיווקע, דאס הייסט א 'תלמיד' - ער איז געקומען צו פארן צום רבי'ן, נישט אזוי סתם, נאר איז ער אפגעווען אין מעדוועדיווקע פינעף - זעקס

המשך פון זייט 12

פרובירנדיג צו פאהאלטן זיין טיפן ווייטאגליכן געוויין.

א ברייטע שמייכל דערזעט זיך אויפן זיידנ'ס שטראלנדן געזיכט, און פון זיינע ווערטער שעפט דוד פיל כח זיך צו מחזק זיין און זיך שטארקן. "דו זאלסט וויסן מיין דודל, אז די שוועריגקייטן וואס דו האסט אין לעבן, דאס וועט דיר העלפן שטייגן און בליען. די עלנדקייט און שוואכקייט, ווען דו וועסט זיך מחזק זיין דערמיט, קענסטו אויסוואקסן א גרויסן צדיק, אזויווי די שוועריגקייטן וואס זענען אריבער אויף משה רבינו, רבי שמעון בר יוחאי, דוד המלך, און יוסף הצדיק. עס זענען אריבער אויף זיי די זיבן וואסערן איינגעטונקען אין ביטערניש און עלנדקייט'. אבער דווקא פון אט דעם שווערן נסיון, זענען זיי אויסגעוואקסן און געווארן צדיקים און קדושי עליון.

"געדענק: אזויווי עס איז אריבערגעגאנגען אויפן קינער'ס ווייב די זיבן ערליי וואסערן, אזוי אויך וועלן זיינע שוועריגקייטן אריינבלאזן אין דיר פעסטע כוחות זיך צו ערפאלגרייך פארמעסטן אין לעבן - מיטן אייבערשטנס'ס הילף."

## שוועריגקייטן וואס מאכט שטייגן

אפנהארציג פאר זיין זיידע: "צומאל, שפיר איך אנדערש ווי מיינע חברים, עס איז מיר פשוט שווער. זיי האבן גרויסע און קליינע ברידערס, און איך - וואס האב איך? צוויי קליינע שוועסטערקעס... מיר האבן א קליינעם הויז, צושטופט און נישט מסודר, טאטי און מאמי זענען כמעט נישט אין שטוב, און ווען איך קום אהיים פון חדר, איז די שטוב געווענדליך ליידיג. איך האב נישט מיט וועמען צו שפילן, אויסער פון צו גיין צו אפאר חברים."

און נישט נאר דאס. דו וויסט - זיידן - וואו איך שלאף ביינאכט? אויף א מאטראץ וואס ליגט אין קאך... וואס זאל איך טון? מיין מאמע זאגט אייביג אז עס וועט נאך קומען א טאג וואס עס גייט אונז ברייטער ווערן, אבער דאס גייט שוין אן פאר זייער אסאך צייט - זייער זייער אסאך צייט... און דארטן שלאף איך זיך אליינס אן קיין ברידערס, און כמעט אן צו זען טאטי און מאמי". וודיגע טרערן רינען פון זיינע אויגן, און ער אטעמט טיף אריין



מעשה י'  
 דער בערגער און דער  
 ארמאן #5

# סיפורי מעשיות משנים קדמוניות

“אז זי וויל נישט קיין ריידי, דהיינו:  
 [אז] מ'זאל [נאר בלויז] רעדן [פון] דעם  
 'שידוך' - נאר ער זאל אליין קומען  
 (דהיינו: דער וואס ער וויל זי נעמען)!”  
 און זי האט זייער וואויל געקענט  
 'חקמת־השיר' (דהיינו: די 'חקמה',  
 [אז] מ'זאל רעדן זייער שיינע 'לידער'  
 מיט גרויס 'חקמה').

און זי האט געמאכט מיט [פאכמאנישע]  
 'מלאכות', א 'ארט' [פלאץ] - וואס  
 'ער' זאל ארויפקומען אויף דעם 'ארט'  
 (דהיינו: דער וואס ער וויל זי נעמען) -  
 און 'ער' זאל זיך שטעלן אקעגן 'איר',  
 און 'ער' זאל רעדן א 'שיר', דהיינו:  
 א 'שיר של חשק', אזוי ווי א 'חשוק'  
 רעדט צו זיין 'חשוקה' (דהיינו: רייד  
 פון ליבשאפט).

זענען געקומען 'מלכים' זיך משדך זיין  
 - און זיי זענען ארויפגעקומען אויף  
 דעם 'ארט' - און זיי האבן גערעדט  
 איטלעכער זיין 'שיר'!

האט זי [צו] א טייל [פון זיי],  
 ארויסגעשיקט א 'תשובה' דורך אירע  
 'פאנעס' - אויף מיט א 'שיר', און מיט

און דער 'קיסר' - נאכדעם אז ס'איז  
 שוין געטאן געווארן דער 'משפט',  
 אין דעם 'בערגער'ס זוהן' - און ער  
 איז אים שוין פטור געווארן (ווארן  
 דער 'קיסר' האט געמיינט: אז מען  
 האט טאקע באמת אזוי געטאן דעם  
 'משפט' אין דעם 'בחור', און ער איז  
 שוין אויף 'דער וועלט' נישט דא) -  
 היינט קען ער שוין א 'שידוך' טאן  
 מיט זיין 'טאכטער'.

האט מען איר אנגעהויבן צו רעדן  
 'שידוכים' - מיט 'דעם מלך', און מיט  
 'דעם מלך'!

און ער האט איר געמאכט א 'הויף',  
 אזוי ווי דער סדר איז - און זי איז  
 דארט געזעצן - און זי האט זיך  
 גענומען 'פאנעס' 'שררות טעכטער'  
 [טעכטער פון שרים], זיי זאלן מיט  
 איר זיין.

און זי איז דארט געזעצן - און זי  
 פלעגט שפילן אויף 'כלי־שיר', אזוי  
 ווי זייער סדר איז.

און וואס מ'האט איר גערעדט  
 'שידוכים' - האט זי אלץ געענטפערט:

'ליבשאפט'.

און [צו] א 'טייל', וואס זיי זענען איר מער געפֿעלן - האט זי זיי אליין געענטפֿערט - און זי האט אויפֿגעהויבן איר 'קול' מיט א 'שיר' - און זי האט אים געענטפֿערט אויף, 'רייד פון ליבשאפט'.

און צו א 'טייל', וואס זיי זענען איר נאך בעסער געפֿעלן - האט זי זיך אליין ארויסגעוויזן 'פֿנים-אל-פֿנים' - און זי האט ארויסגעוויזן איר 'פֿנים' - און זי האט אים געענטפֿערט א 'שיר' מיט 'ליבשאפט'.

און צו 'אלע', האט זי אלץ אויסגעלאזט צום סוף: "די 'וואסערן', זענען אבער איבער דיר נישט אריבערגעגאנגען!" און ס'האט קיינער נישט פֿארשטאנען וואס זי מיינט.

און אז זי האט ארויסגעוויזן איר 'פֿנים' - פֿלעגט מען אנידערפאלן, מחמת [איר] גרויס 'שיינקייט'!

און א 'טייל', זענען געבליבן 'חלשות'! און א 'טייל', זענען 'משוגע' געווארן - מחמת 'חולת אהבה' - מחמת איר גרויס 'שיינקייט', וואס ס'איז זייער-זייער ווילד געווען!

און פונדעסטוועגן פֿארט - כאטשע זיי זענען 'משוגע' געווארן, און זענען געבליבן 'חלשות' - פונדעסטוועגן פֿארט, פֿלעגן 'מלכים' קומען, אז זיי

זאלן זיך משדך זיין מיט איר.

און זי האט זיי אלע אזוי אפֿגעענטפֿערט, פֿנ"ל [ווי אויבנדערמאנט].

און דער 'זוהן' פון דעם 'בערגער' הנ"ל - איז זיך דארט געזעצן אויף דעם 'ארט' (הנ"ל [וואס אויבנדערמאנט]) - און ער האט זיך דארט געמאכט א 'ארט' [פֿלאץ] צו זיצן דערינען - און ער איז זיך דארט געזעצן.

און ער האט אויף געקענט 'שפֿילן' - און ער האט געקענט 'חכמת-השיר' - האט ער זיך אויסגעקליבן 'האלץ' וואס מ'קען דערויף מאכן 'פֿלי-שיר' (דהיינו: 'פֿלים' וואס מ'שפֿילט אויף זיי) - און ער האט זיך געמאכט 'פֿלי-שיר' - און פון די 'אדערן' פון די 'חיות', האט ער זיך געמאכט 'סטרונעס' - און ער פֿלעגט זיך צו 'שפֿילן'.

און ער פֿלעגט נעמען דאס 'כתב' וואס ער געהאט, וואס זי האט אים געשיקט (דעמאלט אז [ווען] ער איז געווען אין דער 'שבֿיה' [געפֿענגעניש]) - און ער האט זיך געזינגען און געשפֿילט - און ער האט זיך דערמאנט: וואס מיט אים האט זיך איבערגעטאן [אפֿגעטוהן], און ווי דער 'פֿאטער' איז געווען א 'בערגער' וכו', און היינט איז ער אהער פֿארווארפֿן געווארן.

און ער איז געגאנגען - און האט גענומען דאס 'כתב' - און האט זיך געמאכט א 'סימן' אין א 'בוים' - און ער האט דארט

האט ער זיך מיישב געווען: "ער מוז  
אוועקגיין ווייטער - און וואס ס'וועט זיך  
שוין מיט אים טאן - לאז [זאל] זיך טאן  
- [אבער] גיין אוועק [פון דא] מוז ער -  
ווארן ער איז זיך שוין בלוא־זה [בלויז]  
[אזוי אויף] מסוכן זייער, מחמת גרויס  
'צער'!"

און ער האט זיך גענומען 'פלייש' און  
'פירות', אין א 'זאק' אריין - און ער איז  
געגאנגען וואוהין ער וועט גיין!

און ער האט זיך געמאכט 'סימנים',  
אין דעם 'ארט' וואס ער איז פון דארט  
אוועקגעגאנגען.

און ער איז געגאנגען - ביז ער איז  
געקומען צו א 'שוב'!

האט ער געפרעגט: "וואס פאר א 'מדינה'  
איז דאס?" - האט מען אים געענטפערט!  
האט ער געפרעגט: "אויב מ'הערט  
דא פון דעם 'קיסר' (הנ"ל) [וואס  
אויבנדערמאנט]"? - האט מען אים  
געענטפערט: "יא!"

האט ער געפרעגט: "אויב מ'הערט דא פון  
זיין 'טאכטער' די 'פת־תואר'?" - האט  
מען אים געענטפערט: "יא!" לושמיר  
[אבער] ס'קען זיך קיינער מיט איר נישט  
משדך זיין (פנ"ל) [ווי אויבנדערמאנט] -  
ווארן זי וויל קיינעם נישט, פנ"ל!

אין דעם 'בוים', געמאכט א 'ארט' - און  
[ער] האט דארט דאס 'כתב' באהאלטן -  
און ער איז דארט געזעצן א [שטיק] צייט.  
אמאל איז געווען א גרויסער 'שטורעם'-  
ווינט' - און ער האט צובראכן אלע  
'ביימער' וואס זיי זענען דארט געשטאנען  
- האט ער נישט געקענט דערקענען דעם  
'בוים' וואס ער האט דארט באהאלטן  
דאס 'כתב'.

ווארן אז [ווען] די 'ביימער' זענען דארט  
געשטאנען אויף זייער ארט - האט ער  
געהאט א 'סימן' צו דערקענען [דעם  
'בוים'] - אבער היינט אז זיי זענען  
איינגעפאלן - איז דער 'בוים' פארמישט  
געווארן צווישן די איבריגע 'ביימער'  
וואס ס'איז דארט געווען זייער פיל -  
האט ער שוין נישט געקענט דערקענען  
דעם 'בוים'.

און דאס איז נישט געמאלט [מעגליך] -  
אז מ'זאל אויפשפאלטן אלע 'ביימער',  
און מ'זאל זוכן דאס 'כתב' - ווארן  
ס'געווען זייער פיל 'ביימער'.

האט ער זייער געוויינט - און ער האט זיך  
זייער מצער געווען.

און ער האט פארשטאנען: "אז [אויב] ער  
וועט דא זיצן - וועט ער בוודאי משוגע  
ווערן - מחמת גרויס 'צער' וואס ער האט  
געהאט."

# לאמיר זין פאר העערן



## די צענטע מעשה - דער בערגיר מיטן ארימאן (5)

- אלע קעניגן
- נאר איין קעניג
- קיינער האט נישט פארשטאנען
- ז. **וואס האט דער זון פון בערגיר געטאן אין מדבר?**
  - ער האט זיך געמאכט א ארט (פלאץ) דארט צו זיצן
  - ער האט זיך געמאכט כלי שיר
  - ביידע חשובות זענען ריכטיג
- ח. **וואו האט ער באהאלטן די כתב וואס ער האט באקומען פון די טאכטער פון קייסער?**
  - אין א בוים
  - אין א הייל
  - אין א גרוב אין דער ערד
- ט. **פארוואס האט ער זיך מיישב געווען אז ער סח אוועק גיין פון די מדבר?**
  - ווייל ער האט נישט געהאט וואס צו עסן
  - ווייל די בויםער זענען געווארן אויסגעמישט, האט ער שוין נישט קיין שאטן
  - ווייל ער וועט משוגע ווערן פון צער אז ער האט נישט די כתב

- י. **האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?**
  - יא
  - ניין
  - א חלק



- א. **האט דער קייסער געוואוסט דער אמת אויב דער זון פון בערגיר לעבט?**
  - יא
  - ניין
  - ער איז געווען מסופק
- ב. **וועלכע שידוכים האט מען אנגעהויבן רעדן פאר די טאכטער פון קייסער?**
  - מיט קעניגן
  - חשובע הערן
  - גרויסע עשירים
- ג. **וואו איז די טאכטער פון קייסער געווען מיט אירע חברטעס?**
  - אין א קעניגליכן פאלאץ וואס מ'האט איר געבויט
  - אין איר מאמעס הויז
  - אין א חצר וואס איר טאטע האט פאר איר געמאכט
- ד. **וואס האט די טאכטער פון קייסער דארט געטאן?**
  - געמאלעוועט בילדער
  - געזונגען
  - געשפילט אויף כלי שיר
- ה. **וואס האט זי גענטפערט אויף אלע שידוכים וואס מ'האט איר פאר געלייגט?**
  - איך וועל זיך איבער טראכטן
  - איך וועל פרעגן דער קיסר
  - אבער די זיבן וואסערן זענען דיר ניט איבער געגאנגען
- ו. **ווער האט פארשטאנען וואס דאס מיינט?**

### טיפער געטראכט

מיט וועלכע זאך איז דער בן הבערגיר געדאטן צו די בת קייסער?

תשובות אויף די פריערדיגע וואך

איך וועלכע מעשה נאך ווערט דערמאנט אז איינער איז געגאנגען אין מדבר?  
 איך מעשה א' - דער משנה למלך - מעשה י"א דער אמתד בן המלך - דער בן השפחה

געוויינער אויף בערגער וועני #4 איז הילד .. משי זהב, בית שמש כתה ד'. מעלעפאן אין שמוב \*\*\*9102

צו ענטפערן די בחינות און אריינגיין אינעם גורל, 02-5-3333-72 646-585-3040

# שׁווערִיגִיטן וואס מאַכט שטייגן



דער אַרימאן וואס איז געווארן קייזער איבערן גאַנצן וועלט, נאך וואס ער האט געשיקט דעם בערגער'ס זון צום טויט מיינענדיג אז ער איז שוין אן ערלעדיגטער, האט אנגעפאנגען זוכן שידוכים פאר זיין טאכטער. אָבער די טאכטער פונעם קייזער איז געווען געטריי צו איר אַמט'ן חתן - דער זון פונעם בערגער.

אויפן

באלקאן אין שול, איז דודל ארויס אויף אַ געשמאקן שמועס מיט זיין זיידער'ן שמואל. "כּרוך השם, ענדליך פארשטיי איה שוין די גאַנצע פּרק ג", האט דודל געזאגט. "וויפיל איה האב פּרוּבירט צו פארשטיין אין פּתּה, און זיך אַנשטרענגען זיך אויסצוהערן, האב איה נישט מצליח געווען. אצינד, ב"ה, אין זכות פון דעם וואס מיר האבן געלערנט אינאיינעם, פארשטיי איה שוין אלעס!".

"דו זעסט דודל מיינער", האט אים דער זיידע געענטפערט, גלעטנדיג זיין שניי-ווייסן באַרד "דו ביסט זייער טאלאַנטפול, דער באשעפער האט דיר געגעבן אסאך פארשטאַנד צו קענען גוט לערנען ל'הבין ל'השפיל לשמע ללמד וללמד, אָבער צומאל, דאַרף מען פּרוּבירן עטליכע מאל..."

דודל שפירט זיך זיכער, און ער דערציילט

המשך אויף זייט 7

זי פלעגט שפילן מוזיק, און ווען אַנגעטראָגענע קאנדידאטן זענען געקומען זיך צו טרעפן מיט איר, האט זי געענטפערט דורך זינגען און שפילן אַ שיינעם ליד, אָבער פאר אלעמען האט זי געענדיגט דעם ליד 'אָבער עס זענען נישט אריבער אויף דיר די זיבן וואסערן'... קיינער האט נישט פארשטאַנען וואס זי מיינט דערמיט.

דערנױל, איז דער בערגער'ס זון געבליבן אליינס אין וואלד, און ער האט זיך געמאכט פארשידענע מוזיקאלישע אינסטרומענטן פון שטיקלעך האלץ, און ער פלעגט זיך אונטערזינגען. ער האט באהאלטן דאס צעטל וואס ער האט באקומען פון איר אין אַ בוים, און ער האט זיך געמאכט אַ סימן צו וויסן וואו עס ליגט. אָבער צו זיין גרויס ווייטאג, האט אַ שטורעם ווינט צונפראכן אלע ביימער, אזוי אז ער האט נישט געקענט דערקענען אין וועלכע בוים עס ליגט.

חלק מהוצאת הגליון נתנדב ע"י  
הר"ר אלישוא גבריאל נוימאן ה"ו  
דרגל הולדת הבן למול טוב

חלק מהוצאת הגליון נתנדב ע"י  
הר"ר שלמה כהנא ה"ו  
דרגל הולדת הבת למול טוב

חלק מהוצאת הגליון נתנדב ע"י  
הר"ר שלמה פרקוביץ ה"ו  
דרגל נישואי בתו הכלה ה"ח עם החתן היקר ר' מאיר יחיאל ב"י  
החתונה יתקיים בע"ה ביום ג' בשלח באולם הכרמים

חלק מהוצאת הגליון נתנדב ע"י  
הר"ר משה יוסף גאלדמאן ה"ו  
דרגל הולדת הבן למול טוב